

[Aksel Larsen.]

eneste område har de foreslået noget. Må vi bede om i al den sparesnak at få konkrete forslag. Hvilke udgifter skal staten spare på? Hvor kan der spares? Hvis venstre og de konservative ikke kan komme med sådanne forslag — og jeg synes, de bør have pligt til at komme med dem i denne debat, for de har haft tid nok til at regne dem ud — så er deres snak om, at staten skal spare, ikke ret meget værd.

Det er den heller ikke af en anden grund. De har dog jo nemlig en ikke ringe del af ansvaret for, at statens udgifter er steget i fjor med 300 mill. kr. til militæret, og at man nu har aftaler om yderligere stigninger i militærudgifterne. Militærudgifterne i dette land er vel i øjeblikket på omkring 1.600 mill. kr. om året. Det er absolut og totalt uproduktive udgifter. Der tales så meget om, at det offentlige forbrug kan være inflationsfremmende. Jeg er ganske enig. Det offentlige forbrug, der er produktivt og fornuftigt, er ikke inflationsfremmende, men det offentlige forbrug, der er uproduktivt, er inflationsfremmende, og hvis der er noget offentligt forbrug, der er uproduktivt, så er det militærets forbrug. Så hvis man vil spare, kan man spare dér.

Det kan vi ikke, siger den højtærede statsminister. Det er svært overhovedet at spare, fordi størsteparten af statens udgifter er fastlagt ved love, så dér kan der altså ikke spares, og dertil kommer, at på resten kan der heller ikke spares, fordi disse udgifter, deriblandt forsvarsudgifter og civilforsvarsudgifter, også er lovbundne. Den højtærede statsminister tager totalt fejl. Han kan spørge den højtærede finansminister, som ved det i kraft af, at han er finansminister, og ved det endnu bedre i kraft af, at han har været forsvarsminister. Der står ikke ét tal i forsvarslovene om, hvad der skal gives ud til militæret om året. Der står noget om, at vi skal have noget militær, men hvor meget der skal bevilges, må ordnes ved aftaler mellem regeringen og visse folketingspartier og ved beslutninger i finansudvalget samt i sidste instans ved confirmation af et flertal i folketings salen. Det er aldeles ikke lovbundet, og jeg begriber ikke, at den højtærede statsminister kan komme og fortælle, at forsvarsudgifter og

lignende udgifter er lovbundne, så dér kan man ikke spare. Jeg har ikke spor imod, at man sparer, jeg siger: lad os begynde med militærbudgettet; det er et af de områder, hvor der kan spares væsentligt. Efter min mening kan man spare det hele, men hvis man ikke vil det, kunne man da begynde at spare. Det kunne jo være, det hjalp.

Men så er der stadig den bundne opsparring. Ja, den kan vi ikke være tilhængere af, fordi meningen jo altså er, at pengene, man får ind ved denne bundne opsparring, de 675 mill. kr., skal gå ind i driften, bruges til at dække driftsudgifter med, og når de engang skal tilbagebetales, så skal det ske derved, at staten skaffer sig indtægter, altså ved, at man udskriver skatter. Det bliver der ikke så forfærdelig meget fornejelse ved for skatteyderne. Jeg synes af den grund ikke om denne metode, men jeg må samtidig sige til den højtærede statsminister, at han foruden andre fejl begik en fejl til i sin redegørelse i mandags.

Den højtærede statsminister sagde for det første om forslaget om bunden opsparring, at det fremsættes, fordi der skal skaffes dækning — det er altså først og fremmest en fiskal foranstaltning — og dernæst sagde den højtærede statsminister: forslaget er udarbejdet således, at det beløb, der skal svares i bunden opsparring af den enkelte skatteyder, stort set svarer til de skattelettelser, der opnås ved at gennemføre udskrivningsloven som foreslået. Dette betyder, at skattelettelserne gennemføres, men først bliver effektive, efterhånden som den bundne opsparring frigives, det vil sige i årene 1966-71.

Jeg har studeret igennem og igennem forslaget til lov om bunden opsparring og kan ikke finde ud af andet, end at der skal svares til den bundne opsparring i det kommende finansår. Det højerste, man skal betale, er 2.000 kr. Det skal betales i to rater — hvis jeg ikke husker meget fejl, som jeg står her, er det i oktober og februar. Der står ikke noget om, at der skal svares bunden opsparring i 1964-65 eller i 1965-66. Statsministeren siger her, at gennemfører vi den bundne opsparring, vil skattelettelserne først blive effektive fra 1966. Er det statsministeren, der har taget fejl, eller er det hensigten, at der ikke skal være ét års bunden